

možno tvrditi jen, že u příslušné pojišťovny přihlášen býti m ě l, nikoli též, že přihlášen býti m á.

Teprve vládní nařízení ze dne 15. června 1934, č. 112 Sb. z. a n., jemuž byla zákonem č. 146/34 Sb. z. a n. propůjčena platnost zákona, zrušilo ustanovení cit. § 160 a) a obsah jeho změnilo a doplnilo ustanovením 2. odst. § 30 tak, že má-li některá nemocenská pojišťovna za to, že pojištěnec přihlášený u jiné pojišťovny má n e b o m ě l býti přihlášen u ní, je povinna, dříve než vyměří pojistné za tohoto pojištěnce, žádati politický úřad první stolice, aby rozhodl o jeho pojistné příslušnosti. Zde tedy jest již dána norma dovolující příslušné pojišťovně žádati o rozhodnutí o pojištěncově příslušnosti také v tom případě, že pojištěnec ten u nepřislušné pojišťovny sice přihlášen byl, ale přihlášen již není.

Nález z 27. dubna 1938, č. 4376/35-5.

K rozhodnutí o žádosti za přiznání odkladného účinku stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podle § 17 zák. č. 36/1876 ř. z. resp. zák. č. 164/1937 Sb. je příslušným vždy úřad, který v základním sporu rozhodl jako úřad žalovaný.

Paragraf 17 zák. o nejv. správ. soudě č. 164/1937, který je ve věci, jež je na sporu, shodný s ustanovením § 17 zákona o správ. soudě č. 36/1876 ř. z., za jehož platnosti bylo naříkané rozhodnutí vydáno, stanoví, že stížnost k správnímu soudu nemá sama o sobě odkladného účinku. Stěžující si strana může však žádati o takový odklad u žalovaného správního úřadu, který jej povolí, nevyžadují-li veřejné zájmy okamžitého výkonu a vzešla-li by straně z tohoto výkonu nenahraditelná újma. Je tedy podle tohoto ustanovení příslušným k rozhodování o povolení odkladného účinku stížnosti žalovaný správní úřad, tedy onen úřad, který vydal rozhodnutí stížností k správnímu soudu napadené, o jehož odklad se jedná. Rozhoduje tedy o příslušnosti úřadu, povolání k vyřízení žádosti o povolení odkladného účinku, právě fakt, zda tento úřad je v hlavním sporu úřadem žalovaným, takže je zcela irrelevantní, jak se to má s příslušností úřadu v hlavním sporu.

Nález z 29. dubna 1938, č. 6493/35-6.

Civilní technik pro architekturu a stavby pozemní jest podle min. nař. č. 77/1913 ř. z. oprávněn již na základě svého oprávnění jako civ. technik (§ 12 min. nař. z 11./12. 1860 č. 36413) přijímati k provedení také práce tesařské, a to nejen v souvislosti se stavbou, kterou sám provádí celou, nýbrž i samostatně na stavbě prováděné nebo provedené jiným.

Článek V, lit. f) uvoz. zák. k živn. ř. činnost civilních techniků vyjímá z předpisů živnostenského řádu.

Paragraf 22 zák. o stav. živn. č. 193/1893 ř. z. stanoví, že